

Arrest

nr. 117 795 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 19 augustus 2013 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2013 met referentienummer 35675.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10 *juncto* artikel 12 *bis*, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), in functie van zijn echtgenote.

Op 9 augustus 2012 werd de aanvraag door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen geweigerd omdat verzoeker volgens verweerder niet over het juiste visum beschikte. Verzoeker diende tegen voormelde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 15 oktober 2012 werd de voormelde beslissing door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen ingetrokken.

Op dezelfde dag nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een nieuwe beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Bij arrest nr. 106 937 van 19 juli 2013 vernietigde de Raad de voornoemde weigering tot in overwegingname van de aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Op 19 augustus 2013 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een nieuwe beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:.

"We hebben uw inlichtingenblad goed ontvangen. Na onderzoek van uw documenten blijkt dat u een aanvraag wenst te doen als niet EU-onderdaan, in het kader van gezinshereniging (met name als echtgeno(o)t(e) of partner van een niet EU-onderdaan).

Volgens de door u verstrekte gegevens beschikt u over een C-visum voor kort verblijf en blijkt u niet te voldoen aan de voorwaarden, voorzien in art 12bis van de wet van 15/12/1980 om een dergelijke aanvraag in te dienen bij het gemeentebestuur, nl.:

Art. 12bis§1°: u legt geen bewijs voor toegelaten of gemachtigd te zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk

Art. 12bis§1, 2°: U legt geen C-visum voor met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België

Art. 12bis§ 1, 3°: u roept geen buitengewone omstandigheden in bij uw aanvraag

Art. 12bis§1,4°: u bent meerderjarig en legt geen bewijs voor ouder te zijn van een minderjarig erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in art 10 § 1 eerste lid, 7°

Als u echter meent dat uitzonderlijke omstandigheden u verhinderen hiervoor terug te keren naar uw land van oorsprong, kunt u een schriftelijke, aangetekende aanvraag tot regularisatie van uw verblijf richten aan de burgemeester van de stad Antwerpen (Grote Markt 1 - 2000 Antwerpen). Deze aanvraag kadert in toepassing van artikel 9bis en verwijzing naar artikel 10 en 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn eerste middel:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Burgemeester van de Stad Antwerpen maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980. De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

8.2. Verzoeker is op 31.07.2012 met een visum type C (geldig voor 30 dagen) naar België gekomen. Aangekomen in België en binnen de geldigheidsperiode van zijn visum meldt verzoeker zich via Centraal Loket te Antwerpen teneinde in het bezit te worden gesteld van een aankomstverklaring en een aanvraag gezinshereniging te doen in functie van zijn echtgenote, mevrouw A.T.

Voor zijn aanvraag steunt verzoeker zich op artikelen 10 en 12bis, §1,2° Vw en maakt bij zijn aanmelding alle bij wet vereiste documenten over aan verweerder (stuk 7).

Dat artikel 10 Vw stelt: [...]

Artikel 12 bis §1 stelt: [...]

8.3. Dat in deze omstandigheden het voor verzoeker nog steeds niet duidelijk is waarom zijn aanvraag via Centraal Loket voor vreemdelingen te Antwerpen niet aanvaard wordt daar hij volledig voldoet aan de gestelde wettelijke bepalingen van artikelen 10 en 12bis, §1,2° Vw en beschikt over een geldig visum. Dat in de bestreden beslissing aan verzoeker niet duidelijk gemaakt wordt waarom dat het type visum waarover hij beschikt niet aanvaard kan worden.

Zo stelt verweerder "[...]"

8.4. Verweerder stelt dat verzoeker beschikt over een C-visum voor kort verblijf en meent dat hij niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 12bis Vreemdelingenwet. Deze stelling wordt gemotiveerd door een louter simpele verwijzing naar de bepalingen van artikel 12bis Vreemdelingenwet zonder meer. De motivering van verweerder is niets anders dan een simpele knip- en plakwerk van artikel 12bisVw.

Door de abstracte verwijzing naar de bepalingen van artikel 12bis zonder concreet aan te geven op welke onderdeel van 12bis Vw verweerder zich steunt om de aanvraag te weigeren of zonder enige vorm van motivering te voorzien schendt verweerder de formele motiveringsplicht die op hem rust. Dit soort motivering is geenszins afdoende.

Verzoeker meldt duidelijk in het aanmeldingsblad aan Centraal Loket en in de e-mail van zijn raadsman dat hij zich wenst te herenigen met zijn echtgenote en beschikt over een visum van kort verblijf type C. Er diende dus toepassing te worden gemaakt van artikel van artikel 12bis §1,2° Vw.

Door deze vage verwijzing naar de bepalingen van artikel 12bis Vw wordt door verweerder op geen enkele wijze een antwoord gegeven aan verzoeker waarom zijn aanvraag geweigerd wordt.

Een formele motiveringsplicht impliceert tevens dat de beslissingen op "afdoende" wijze dienen te worden gemotiveerd. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Verweerder blijft volledig in gebreke te verwijzen naar de juridische gronden. De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Dat uit de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt wat juist de redenen zijn van het niet aanvaarden van verzoekers aanvraag tot gezinshereniging.

Verweerder geeft in zijn beslissing ook niet aan waarom geen toepassing werd gemaakt van artikel 12bis, §1,2° Vw, de situatie waarin verzoeker zich bevond. Dat verzoeker immers zich bevond in de situatie zoals bepaald in artikel 12bis, §1,2° Vw.

8.5. Dat artikel 12bis, §1,2° hieromtrent stelt:

"2°[...];"

In dit artikel is nergens terug te vinden dat men dient te beschikken over een bepaald type visum om onder gelding van deze bepaling een aanvraag gezinshereniging te mogen doen.

Wat men hier wel terugvindt is dat indien men "gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden" men toepassing kan maken van deze bepaling, wat het geval was voor verzoeker. Op het moment van de aanvraag beschikte verzoeker over een visum geldig voor 30 dagen. Hij was aldus gemachtigd tot een verblijf van maximum drie maanden.

Artikel M2 van het Omzendbrief van 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt immers:

Als algemene regel blijft gelden dat een vreemdeling de machtiging tot voorlopig verblijf (MVV) in het buitenland moet aanvragen, meer bepaald bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980).

Op deze regel bestaan er drie uitzonderingen, waarbij de aanvraag in België zelf kan worden ingediend :
1. wanneer een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit toelaat om de aanvraag in België in te dienen (aanhef van artikel 9, tweede lid). Dit wordt bijvoorbeeld verder uitgewerkt in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, meer bepaald :

-artikel 23, dat ongewijzigd blijft;

- het nieuwe art. 25/2. Dit handelt over vreemdelingen die zich in wettelijk verblijf bevinden en die voldoen aan de voorwaarden voor verblijf vastgesteld door de wet of de Koning. (3)

((3) Het gaat hier om de zogenaamde " technische " aanvraag voor een machtiging tot verblijf (cf. laatste alinea bij de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980). Een analoog geval wordt voorzien voor de toelating tot verblijf, door artikel 12bis, §1,1° en 2° van de wet van 15 december 1980 (zie onder punt III).)

(...)

(...)

Deze drie gevallen worden hierna verder besproken.

B. Vreemdeling in legaal verblijf die voldoet aan de voorwaarden voor een MW (artikel 25/2 koninklijk besluit van 1981)

1. Voorwaarden

Het nieuwe artikel 25/2 bepaalt dat de aanvraag bij de gemeente van verblijf kan ingediend worden indien de vreemdeling voldoet aan de twee volgende voorwaarden. a) De vreemdeling dient op het moment van de aanvraag reeds gemachtigd of toegelaten te zijn tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig titel I, hoofdstuk II van de wet van 1980, of van meer dan drie maanden. Het kort verblijf van maximaal drie maanden kan aangetoond worden door middel van ofwel een geldige aankomstverklaring, ofwel een geldig nationaal paspoort met binnenkomststempel, of desgevallend voorzien van een geldig visum. Voor onderdanen van de Europese Unie volstaat een identiteitskaart (cf. bijlage 2 van het koninklijk besluit van 1981)"

8.6. Aldus kan er niet van afgeweken worden dat verzoeker op het moment van zijn aanvraag volledig onder de toepasselijke wettelijke bepaling viel en wel in aanmerking kwam voor een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 12bis, §1,2° Vw.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een visum voor het afsluiten van een huwelijk. Verzoeker heeft duidelijk in zijn aanvraag via aanmelding bij Centraal Loket, overleggen van stukken en via het schrijven van zijn raadsman aan verweerder aannemelijk gemaakt dat hij zich in België bevindt om zich bij zijn echtgenote te voegen. Dit artikel stelt in bijkomende orde dat, indien dit het geval is, en aldus men naar België komt om te huwen, men hiervoor, en enkel in dit geval, over het vereiste visum dient te beschikken en ook binnen de geldigheid van dit visum het huwelijk dan wel partnerschap dient gesloten te worden. Voor overige gevallen, zoals die van verzoeker waarbij men gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden, kan men een aanvraag tot gezinshereniging indienen vanuit België. Dit blijkt overigens expliciet uit de bewoordingen van het omzendbrief. Verweerder slaagt er niet in om in zijn besteden beslissing duidelijk de motieven aan te geven waarom juist de aanvraag geweigerd wordt. Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen. Dat gelet op al het voorgaande dit middel dienvolgens als gegrond moet worden beschouwd."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is omdat hij meent dat het niet duidelijk is waarom zijn aanvraag niet aanvaard wordt omdat hij volledig zou voldoen aan de gestelde wettelijke bepalingen van artikel 10 en artikel 12bis, § 1, 2° van de vreemdelingenwet en over een geldig visum beschikt. Hij maakt zelfs gewag van simpel knip- en plakwerk van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Hij meent dat door verweerder op geen enkele wijze een antwoord gegeven wordt waarom zijn aanvraag geweigerd wordt. Hij stelt dat het nog steeds niet duidelijk zou zijn wat juist de redenen zijn van het niet aanvaarden van zijn aanvraag tot gezinshereniging of waarom geen toepassing werd gemaakt van artikel 12bis, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

(...)

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)"

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten voor het einde van deze machtiging en hij voor het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, §1, eerste lid, 7°. "

Uit deze bepaling blijkt dat de aanvraag tot verblijf in principe steeds in het buitenland, dit is bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud van de vreemdeling, moet worden ingediend. Slechts in de limitatief opgesomde gevallen van 1° tot en met 4° kan die aanvraag in België worden ingediend.

Uit de boven geciteerde bestreden beslissing blijkt dat verweerder op zorgvuldige wijze en concreet motiveert waarom verzoeker niet voldoet aan artikel 12bis van de vreemdelingenwet, door afzonderlijk voor alle limitatief opgesomde gevallen van 1° tot en met 4° aan te geven waarom verzoeker er niet aan voldoet. Er is van knip- en plakwerk, noch van een abstracte verwijzing sprake.

Verzoeker voert in hoofdzaak aan dat niet duidelijk is waarom hij niet onder artikel 12bis, § 1, 2° van de vreemdelingenwet valt.

Dit onderdeel van het desbetreffend artikel luidt als volgt:

“indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten voor het einde van deze machtiging en hij voor het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;”

Verweerder stelt in de bestreden beslissing duidelijk in niet mis te verstane bewoordingen dat *“u legt geen C-visum voor met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker met een toeristenvisum naar België is gekomen zonder enige aanwijzing dat hij zou wensen te huwen of een partnerschap zou willen aangaan. Verweerder voert in de nota geheel terecht aan dat verzoeker reeds gehuwd is, zodat het visum niet kan verstrekt zijn met het oog op een huwelijk of het afsluiten van een partnerschap in België. Verzoeker betwist niet dat hij reeds met zijn echtgenote was gehuwd en voert zelf aan dat het visum en de aanvraag die hij bij de burgemeester van Antwerpen heeft ingediend er enkel toe strekt *“om zich bij zijn echtgenote te vervoegen”* en dat hij *“ [meldt] duidelijk [meldt] in het aanmeldingsblad aan Centraal Loket en in de e-mail van zijn raadsman dat hij zich wenst te herenigen met zijn echtgenote”*. Artikel 12bis, § 1, 2° van de vreemdelingenwet is echter duidelijk niet voor deze situatie bedoeld.

De Raad van State stelde in een gelijkaardige zaak (RvS 2 oktober 2013, nr. 224.931) heel duidelijk dat artikel 12bis, § 1, 2° van de vreemdelingenwet weliswaar betrekking heeft op een vreemdeling die tot een verblijf van maximum 3 maanden werd gemachtigd, zoals *in casu* verzoeker, doch enkel voor zover die vreemdeling *“indien dit wettelijk is vereist, (...) beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, (...)”*. Verzoeker voldoet niet aan deze uitzondering omdat hij reeds gehuwd was en dus geen huwelijk of partnerschap in België wenst af te sluiten, en *a fortiori* niet in het bezit is van een geldig visum met het oog op het afsluiten van dat huwelijk of partnerschap. De Raad van State vervolgt: *“omdat het gaat om een uitzondering op de algemene regel dat een aanvraag voor een toelating tot verblijf in het buitenland moet worden ingediend, moet zij restrictief worden geïnterpreteerd en kan zij niet worden uitgebreid tot de situatie van vreemdelingen die reeds gehuwd zijn. Wanneer de vreemdeling niet aan die voorwaarde voldoet, kan hij in het geheel niet aan artikel 12bis, §1, 2° van de vreemdelingenwet voldoen”*.

Nu verweerder in diens beslissing geheel terecht stelt *“Artikel 12bis, §1, 2° : U legt geen C-visum voor met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België”* heeft verweerder op ‘afdoende’

wijze in rechte en in feite gemotiveerd, is het voor verzoeker afdoende duidelijk waarom hij niet aan dit onderdeel van de wetsbepaling voldoet en is de motivering in rechte en in feite evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Waar verzoeker nog verwijst naar artikel M2 van de omzendbrief van 21 juni 2007, kan verweerder gevolgd worden waar deze in de nota stelt dat deze verwijzing niet dienstig is daar artikel 12bis van de vreemdelingenwet ondertussen werd gewijzigd. Artikel 6 van de wet tot wijziging van de vreemdelingenwet van 8 juli 2011 (B.S. 12 september 2011) wijzigde artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Waar verzoeker gewag maakt van machtsoverschrijding, stelt de Raad vast dat hij in diens eerste middel geenszins concreet uiteenzet waaruit de machtsoverschrijding van verweerder zou bestaan, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

Het eerste middel is deels ongegrond, deels onontvankelijk.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, van artikel 26 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), evenals van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert opnieuw machtsoverschrijding aan.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

"8.7. Door te stellen dat verzoeker niet beschikt over een visum met het oog op het afsluiten van huwelijk, terwijl verzoeker wel in het bezit is van een visum geldig voor maximum drie maanden en zo dus onder gelding van artikel 12bis valt, schendt verweerder artikel 12bis Vw of doet op zijn minst aan machtsoverschrijding om de hierna volgende redenen.

Artikel 12bis, §1,2° inzake stelt:

"2°[...]; "

Dat aldus indien men "gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden" men toepassing kan maken van deze bepaling, wat het geval was voor verzoeker. Op het moment van de aanvraag beschikte verzoeker over een visum geldig voor 30 dagen en dus was artikel 12bis, §1,2° Vw volledig op hem toepasselijk.

8.8. Dat Artikel M2 van het Omzendbrief van 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt:"[...]"

Aldus kan er met van afgeweken worden dat verzoeker op het moment van zijn aanvraag volledig onder de toepasselijke wettelijke bepaling viel en wel in aanmerking kwam voor een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 12bis, §1,2° Vw.

8.9..Dat voor het overige dit artikel tevens stelt dat indien dit het geval is, en aldus men naar België komt om te huwen, men hiervoor en enkel in dit geval over het vereiste visum dient te beschikken en ook binnen de geldigheid van dit visum het huwelijk dan wel partnerschap dient gesloten te worden. Dat aldus dit gedeelte van dit artikel enkel slaat op het geval dat een vreemdeling naar België komt met het oog op het afsluiten van een huwelijk dan wel partnerschap maar geenszins is bedoeld om uit te breiden naar overige gevallen.

Door nu te stellen dat verweerder, voor zover men dit zo interpreteert, dient te beschikken over een visum D om een aanvraag gezinshereniging te doen voegt men een voorwaarde toe aan de wet terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Verweerder overschrijdt hiermee ook zijn wettelijke bevoegdheden. Dat bovendien verweerder verzoekers aanvraag weigert aan te nemen in de bestreden beslissing terwijl hij geen enkele bevoegdheid daarvoor heeft.

Artikel 26 § 1,2° K.B. 8.10.1981,zoals gewijzigd bij K.B.21.09.2011, stelt immers: [...].

9.In casu heeft verzoeker conform de bepalingen van artikel 12bis Vw alle bewijsstukken overgemaakt aan Centraal Loket Antwerpen.

In dit geval voorziet artikel 26 § 1,2° K.B. 8.10.1981 zoals gewijzigd bij K.B.21.09.2011:

"De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd."

Dat hieruit volgt dat op het moment dat verzoeker alle nodige documenten had overgemaakt aan verweerder, deze laatste geen enkele bevoegdheid had om over de grond van de zaak te oordelen en de aanvraag diende over te maken aan de Minister of zijn gevolmachtigde en verzoeker in het bezit diende te worden gesteld van een bijlage 15bis. Dat enkel indien verzoeker niet alle vereiste documenten zou hebben overgemaakt aan verweerder deze pas dan de bevoegdheid had om de aanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen en dit door middel van een bijlage 15ter, wat ook niet is gebeurd (stuk 8). Hiermee heeft verweerder de voormelde wettelijke bepalingen manifest geschonden en heeft zich bevoegdheden toegeëigend die bij de wet aan een ander bestuur zijn toevertrouwd. De stad Antwerpen past hier een beleid toe dat geen steun vindt in de beleidsrichtlijnen, noch verenigbaar is met de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Gelet op de aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig en dient dan ook te worden vernietigd."

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet werd *supra* geciteerd.

Verzoeker voert opnieuw aan dat aangezien hij op het moment van de aanvraag beschikte over een visum geldig voor maximum drie maanden, hij "dus" onder gelding van artikel 12bis, § 1, 2° van de vreemdelingenwet valt. In deze kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat het beschikken over een toeristenvisum zonder dat de bedoeling bestaat in België te huwen of een partnerschap aan te gaan, niet volstaat.

Verzoeker herhaalt ook de verwijzing naar de thans verouderde omzendbrief van 21 juni 2007, zodat ook hier niet kan uit afgeleid worden dat verzoeker op het moment van zijn aanvraag voldeed aan de voorwaarden van artikel 12bis, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Vervolgens voert verzoeker zelf aan dat artikel 12bis, § 1, 2° van de vreemdelingenwet impliceert dat indien men naar België komt om te huwen, men over het vereiste visum dient te beschikken en dat binnen de geldigheid van dit visum het huwelijk moet worden afgesloten en dat het geenszins de bedoeling is dit onderdeel van het artikel uit te bereiden. Het is duidelijk dat hij hieraan niet voldoet. Verzoeker is niet naar België gekomen om te huwen, maar wel om zijn echtgenote te vervoegen. Zoals verzoeker zelf stelt, kan het desbetreffende onderdeel van artikel 12bis niet worden uitgebreid, dus ook niet tot de situatie waarin men enkel de echtgeno(o)te komt vervoegen.

Waar verzoeker gewag maakt van machtsoverschrijding door verweerder, door een voorwaarde aan de wet toe te voegen door een visum D te vereisen, stelt de Raad vast dat verweerder in de bestreden beslissing enkel heeft vastgesteld dat verzoeker geen C-visum heeft voorgelegd met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen en niet het bewijs voorbrengt waaruit zou blijken dat hij minderjarig is of een erkend vluchteling is, of subsidiaire bescherming geniet, zodat dient vastgesteld te worden dat hij zich niet kan beroepen op artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Uit voormelde bespreking is reeds gebleken dat hierdoor geen machtsoverschrijding is gepleegd. *A fortiori* houdt zulks in dat verzoeker een visum type D dient aan te vragen in zijn land van herkomst tenzij hij kan aantonen dat er in zijn hoofde buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde een visum type D aan te vragen. Verweerder voegt geenszins een voorwaarde toe aan de wet. Een schending van artikel 12bis van de vreemdelingenwet is evenmin aangetoond.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 26, § 1 van het vreemdelingenbesluit.

Dit artikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden; 2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd. "

Verzoeker stipt aan dat hij op het ogenblik van de aanvraag alle nodige documenten had voorgelegd en dat bijgevolg verweerder geen bevoegdheid had om over de grond van de zaak te oordelen en de aanvraag moest overmaken aan de minister of zijn gevolmachtigde en een bijlage 15bis had moeten verstrekken.

De Raad is echter van mening dat verweerder geen ten gronde beoordeling heeft gemaakt en terecht kon vaststellen dat niet het vereiste visum met oog op een huwelijk of partnerschap in België werd voorgelegd en dat bijgevolg verweerder conform artikel 26, § 1 van het vreemdelingenbesluit een beslissing heeft genomen tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Verzoeker kan niet anders voorhouden. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15bis waaruit zou blijken dat zijn aanvraag wel in overweging werd genomen.

Een schending van artikel 26, § 1 van het vreemdelingenbesluit is niet aannemelijk.

Verzoeker heeft nagelaten toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel zou schenden, bijgevolg zijn deze onderdelen van het tweede middel onontvankelijk.

Het tweede middel is deels ongegrond, deels onontvankelijk.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU